

тель на островъ Халки. Отъ начало той билъ произведенъ владика и служилъ на гърцитѣ. Най-послѣ патриарха го испратилъ за Видински владика, но народа не искалъ да го приеме, защото билъ испроводенъ отъ гърцкии патриархъ. Но когато Антимъ послушалъ народната воля, да не споменава името на патриарха въ църквата и Видинци го приели за свой пастиръ.

Слѣдъ като издалъ султана ферманъ, съ който се позволявало на българитѣ да си иматъ своя *екзархия* съ седалище въ Цариградъ, Антимъ избрали за *екзархъ* и отъ тогава се нарекълъ **Антимъ първий**. Това било въ 1872 година. Като тръгналъ отъ Видинъ за Цариградъ, прѣзъ дѣто минжалъ народа се стичалъ на купове да го посрѣща и испраща.

Като екзархъ Антимъ I не отстъпвалъ въ нищо и искалъ да се изпълни всичко, което се позволявало съ фермана отъ Султана. По онова врѣме станжло панагюрското въстание. Екзарха се застъпилъ прѣдъ Султана и консулитѣ въ Цариградъ да не се мжчятъ онѣзи българи, които били затворени като бунтовници. Когато пъкъ Руссия отворила война на Турция за нашето освобождение, турското правителство настоявало прѣдъ Антима да издаде писмо къмъ българския народъ, съ което да го съвѣтва да заявява на другитѣ Европейски държави, че българитѣ добръ си живуватъ съ турцитѣ и не желажтъ да дохожда Руссия. Антимъ от казалъ да направи това нѣщо, заради това прѣзъ мѣсець Юлий 1877 г. султана го испратилъ на заточение, а за екзархъ се избралъ другъ български владика.